

Rugăciune

Bragagiu

Spuse scrise-n sentimente,
Slovă de-obiceiuri roasă,
Nu-s vechimi de pergamente
Într-o vreme luminoasă.

Mărunțelele cuvinte
Molcăluțe-n cerul gurii
Cad din minte, cad în minte
Fără toga-nvățăturii.

Străbătând prin dans de horă
Timpi sihaștri și canonici
Vor pieri-n pornit de oră
Și n-or mai ajunge-n cronici.

Nu vor spune teoreme,
Nici versetele bigote,
Nu vor aduna poeme
Cu ținute patriote.

Ci vor fi simplă voroavă
Prea banală, prea comună
Neajungând nici cât o snoavă,
Nu sfințenie de cunună.

Vorbe fără dram de stele,
De arome și petale
Pronunțate fără jele,
Dar dorindu-se de jale.

Fără fulger, fără piatră,
Fără fulgi, fără de ploaie -
Sunete de lângă vatră
Frământate în copaie.

Cum le pronunțau bătrânii
Fără zăre de cultură
Doar în gesturile mâinii
Turnând aburul din gură.

Le-am luat azi discordanța
Strașnic de necultivată
Și le-am netezit cum zdreanța

Vreun calic timid și-o-ndreaptă.

Spuneam moale-n istovire
Fără pic de elocvență
Ca un foc în licărire,
Dar cu flacăra-n absență.

Tescuiam dureri de plângeri
Care mă dureau uscate
Că plângeau în ceruri înger
Pe vorbirile-mi stricate.

Fără zbucium, fără unde
Cum mi-aș spune-o mie... mie...
Și-aud: „Fiule, de unde
Ai atâta poezie?!”
Victor Bragagiu